

ABYS VĚDĚLA
PROČ UPROSTŘED NOCI
ŠMÁTRÁM PO TUŽCE

básnění

Báseň není
co tvá mysl chová
Báseň je krystal
Báseň jsou slova

X X X

Když není práce
je mi krásně
Buď nedělám nic
nebo píšu básně

Nadhodíš vlasec slov
a stačí chvilinka
a v síti rýmu
třepe se myšlenka

Když je třeba něco říci
zatřepu miskou slov
a těžká sama vystoupí na hladinu

COSI

Stále zbývá cosi udělati

Nikdy není uděláno dost

Otázka, co, hned odpověď dá ti:

Udělej už něco pro věčnost

O SMYSLU TOHO CO DĚLÁM

Nejsem slunce
ale někdy poslouží i svíčka
či zápalka

EXEGI MONUMENTUM

Čas moje hrady z písku jak moře splavil
V sutinách hledám svoje poklady
Až teď vidím že nic pevného jsem nepostavil
a nakonec nezbude mi než vyházet z okna svoje nápady

POCHYBNOSTI

Včera jiskřivě dokonalé konstrukce

Dnes se z každého koutku šklebí

schválnost šílené duše

Říká si to přinejmenším o retuše

anebo to přímo rozdupat a zničit chce

V lebce mne tlačí mozek těhotný klubičkem
Už brzo budu nitku kousek po kousku soukat ven
Můj mozek snaží se téma obejmout jako příliš silný kmen
Z kotle tušení nabírám příliš malým šufánkem

Kolik je takových jako jsem já
Nedohledné řady
a každý křičí ze všech sil
Já jsem tady!

láska

Jak hloupý uličník
očiama si z vás krađu
Pořád bych lezl jen
přes ploty na zahradu

Jak hloupý uličník
očiama si z vás krađu
Jak vzít a neukrást
nikdo mi nedá radu

NEVYPOČITATELNÁ

Ač viděl jsem jenom tvoje záda
zas dusají mi duši stáda
Ač viděl jsem tvoje záda jen
zas probudil se ve mně lásky sen

I KDYBY, TAK CO

I kdyby to byla ona
tak co bys udělal?
Ani by ses neohlédl
a šel bys klidně dál

Myslil jsem bláhový
že teď budu mít pokoj a klid v duši
a zatím křik smích a výskot jejich těl
dál mne ruší
Dál schovávám se za záclonu
Dál dívám se a v bolesti tonu
Dál moje srdce patří gejši
a nic moji touhu nezkonejší

X X X

Má duše natrhla se
o hřebík pohledu
Marně se kořím kráse
co svěsti nesvedu

X X X

Zvon boků a sukně do očí bije
tak nahlas až to zabolí
Neptám se čím je to pas a ta šíje
Za tebou běžet chci ať jsi kdokoli

ASPOŇ

Krásu když míjíš v letném okamžiku
a marně prosíš aby stal se věčností
aspoň za tu chvíli chce to vzdání díky
za tu možnost setkání trochu vděčnosti

ÚLEVA VELIKÁ

Co bolest srdce? Úleva veliká
Už se mne to vůbec netýká

Co trny krásy? Úleva veliká
Už se mne to vůbec netýká

Co kouzlo ženy? Úleva veliká
Už se mne to vůbec netýká

Co sny a touhy? Úleva veliká
Už se mne to vůbec netýká

Na nic už nemám. Úleva veliká
Už se mne to vůbec netýká

Že by zas tloukla láska?
Řekněte, ať pokoj dá mi.
Už toho bylo dost.
Zlý pryč a Pán Bůh s námi!

ODPOVĚĎ

Co je to za blázna
Vláčí se blátem vedle suché cesty
Dere se trním a po kamení klopýtá
úkosem občas zhlédaje k nám
zda je skutečně nenápadný
jak se o to snaží
blátem olepený
trním rozedraný a zkrvavělý
brodí se loužemi
a zapadá do mokřadel
To je on
Na něj se podívejte
To je ten
co si ho cit zapřáhl do své káry
To je ten
co se vleče za bludičkou
Jde cestou necestou
Jde ledovou tříští a žhoucí pouští
Jde peklem

Jde kudy by nikdy nešel
kdyby nepoznal lásku

Pověz srdce jakpak je ti
když tak tlučeš bez ustání
a tvá touha po objetí
nachází jen odmítání?

Když někoho nemáme rádi,
i jeho přednosti nám vadí.
Když někoho milujeme,
i jeho chyby chceme.

PORTRÉT

Jako ten klíček dere se
Znovu a znovu zvedá hlavu
bez ohledu na únavu
nese co sotva unese

Taková je moje žena
Toho, co třeba, vždy se zhostí
Vždy najde sílu ve slabosti
a za to budiž pochválena

9. 4. 1995

o smrti

BEZMOC

Vadnoucí gerbeře
přepadá v náruči vázy bezvládně hlava
a marně by ses snažil ji vzkřísit

(MAMINCE)

Lépe je vědět co bude
a moci se připravit
než v naději osude
a nejistotě žít

DVA TÝDNY PO

Divné pomyšlení:
Vždycky tu byla a
už tady není

BEZ TEBE

Potkat a mluvit
Nepotkáš živého
Natož mrtvého

X X X

Změnilo se všechno
a nezměnilo se nic:
Jeden člověk zmizel
a není ho víc.

Stojíme těsně na pokraji
Balancujeme na břitu
a máme strach až dech se tají –
vždyť kdo před chvílí byl
už není tu

VŽDYCKY BYLI TU

Vždycky byli tu
jako strom jako skála
jako jistota
a náhle začali ti mizet před očima
jak dým v závanu větru – a Pán Bůh s nima
a tak víš že se blíží
konec
i tvého života

Náhle stojíš a vidíš
že nejsou lidé co teď tu ještě byli
a také tvůj život brzy skončí
byť začal jen před malou chvílí
Film za filmem jak v televizi
(a tvůj život je jen jedním z nich)
Obrázek za obrázkem mizí
jak by zas a zas utínány kosou
jíž hospodář v opětovných máchnutích
své žito sklízí

ODČÍTÁNÍ

(† Karel Felix)

Z těch, co zbudou, bez výjimky žádné
pros, naříkej, křič,
na koho to slovo jednou padne,
musí z kola pryč.

Smrt se za člověkem zavře jako kniha
ve které už nikdy nikdo nebude číst
Zapadnou dveře a chodbu hned
nepřetržitě zavaluje času tíha
proti níž každý marně ruce zdvihá
a řícením zvířený jeden druhý stíhá
v paměti sem tam poletující vytržený list

NEVERMORE

Co nebylo hned, už se nestane.

Ted' už to chápu, havrane:

Žít budu jen jednou a víckrát ne

VÍCEKRÁT NE

Tak nevím: je dobře, nebo špatně
že ztrácí se krásné i zlé stejně nenávratně?

starost

(DĚTI)

Bolest mnou proniká jako nůž

Co může bolet vás mne nevýslovně bolí

Důvěřivé děti co nevíte o všem co osud zchystal už

Kdybych mohl, za vás strčil bych ruce do soukolí

Co může bolet vás mne nevýslovně bolí

Bolest mnou proniká jako nůž

Všechno ve mně klečí
Odvrát' prosím nebezpečí

CHYTÁNÍ VAJEC

ANEB

NESTAREJTE SE

(Mat 5, 5–27, Luk 12, 22–26)

Když neskočíš a nechytíš

život tvých blízkých rozbije se

Jak se nestarat

když hrozí pád

a osud co chvíli starost jako slípka snese?

X X X

Modlím se za všechny uvězněné duše
Všichni jsou jako já
a tak je vidím když je potkávám
jeden vedle druhého bezbranné děti
i když vím
že když mu řekneš
Já jsem ty a ty jsi já
jeho ruku s nožem to nezastaví
Modlím se za všechny uvězněné duše
Všichni jsou jako já

ROZHOVOR
SE SEBOU SAMÝM
S TÍM KDO JE MI BLÍZKÝ
A S KAŽDÝM KOHO POTKÁM

Mám o tebe strach
Kéž bys mi mohl skutečně říci:
O mne se nemusíš bát

Dokud svítí
jdi
Až zhasne
zkusíš tápat

Co víc ti mohu říct

ODPOVĚDNOST

Za námi děti
jdou v našich šlépějích
a jednou po našem
stane se po jejich

svět

X X X

Osud jako vlak životem veze mne
o tom kudy pojede a kde zastaví
rozhodne se beze mne
Sedím a čekám kam mne dopraví

František Kožík mi dnes vysvětlil
že mám skleněnou duši
Mou hlavní snahou teď je
nepřijít na oči
vrhačům kamenů

Líp než vy znám o sobě pravdu bezohlednou
Vždycky se však najdou ti co ji jako klacek zvednou
aby mohli tou pravdou psa bít
Pak na pravdu kašlu a hledím ráně uskočiti

ZHASÍNAČI SVĚTEL

Chodí a když někdo rozsvítí
zhasnou
protože je elektřina drahá
ale ať tak či tak
vždy to dělají ve prospěch
tmy

Jako kdyby zla světa nebylo dost
ještě k němu my lidé své zlo přidáváme

JOB

Už strachem ochromen a ztuhlý
jdu z bolesti do bolesti
Jak mne můžeš Bože tak vésti:
bosého do střepů a řeřavého uhlí

SLZA

Na detailu zaprášené tváře
kaskadéra který spadl za hromadu šrotu
aniž překonal rekord
bylo vidět sklouznout jakousi kapku
i když se přes bolest usmíval
Hrozím se světa
který nás nutí takto žít

CO Z TOHO

Co z toho,
milý Kante, že jsou vidět hvězdy.
Jen o to víc tíží okovy.

X X X

Když míjejí mne auta
kůň poděšený
ve mně vzpíná se
a kopyty by bil

Aby pod kola neskočil
a nebyl zlobou sražen
na uzdě ho musím
držet ze všech sil

SPÁT

Už mám dost těch vašich kouzel
Vím že marně bych se vzpouzel
Těžko proti větru co zavál i stopu
Nemám sílu jít Svalím se do příkopu
a budu spát v sněhu co nestudí
a třeba bude řvát
nikdo mne už nikdy nevzbudí

ČAS UTÍKÁ

Čas utíká jak krev z rány
a já přitom sedím jako zařezaný
a já nehýbám se jaký div
vždyť vůbec nevím kam skočit dřív
a z toho co musím kolem mne jsou pevné stěny
a mezi nimi já jsem
uvězněný
Čas utíká jak krev z rány

Atd.

Atd.

Atd.

X X X

Usilovně běhám v kruhu
aby se točil svět
Není čas dívat se kolem
ani zpět ani vpřed

Je dobře že nevíme víc
Kdybychom věděli
ledacos bychom nevykonali

Je-li čas jdi a udělej
nebo budeš honit bycha
Je-li čas jdi a udělej
dokud ještě dýchá

Tento vesmír se už od počátku hroutí
a že vůbec povstal těžko uvěřit
Ty koho lze prosit prosím
Nedej zahynouti
Ty koho lze prosit prosím
Dej nám žít

X X X

Stromy krvácejí psím vínem,
ale nehynou.

Snad stejně tedy ani my nezahynem.

NOČNÍ BOHOSLUŽBA

Ref.: Autobus jede tmou
cestou svou a taky mou

Nestarám se o nástrahy cest
Sedím a nechávám se vézt

Ref.

Souhvězdí lidských světél za okny se chvějí
V odrazu okenních skel nás provázejí

Ref.

Za matku která není a že nejsi dítě
hlas Lenky Filipové pohladí tě

Ref.

A v černočerné temnotě jako velký dar
nakonec zabliká domova světél pár
nakonec zabliká domova světél pár

V ZÁVALU TEMNOTY

Ref.: V závalu temnoty světýlka svítí
a duši zdá se že je za kým jíti

Když po dni klopotném stojíš u dveří
žes dožil večera těžko se věří

Ref.

Když po dni klopotném vracíš se domů
žes dožil večera nevěříš tomu

Ref.

Za den tak úspěšný dar převeliký
můj sladký osude vzdávám ti díky

ZENOVÝ MISTR
BERE SVŮJ KŘÍŽ
PROTOŽE VÍ
ŽE SE MU NIKDO NIJAK NEVYHNE

Není úniku
před osudem
Každý tím co jsme
trpět budem

(MÉMU OTCI)

Všichni

jako malé děti čekáme

až si nás všimne někdo velký

dokud se nestaneme

kouzelnými dědečky

kouzla

X X X

O každém ránu
z mrtvých vstanu

a večer ve snu
tiše zesnu

Na troud spálen starostmi dne
zнову a znovu
ke svému údivu
po noci vstávám z popela jak fénix

Vždyť je to zázrak, že došel jsem až sem
A tak i dál dojdu, stejným zázrakem

Přítomná chvíle je-li bez bolesti
můžeš být šťasten přešťasten
To je ta jistota jež bude tě vésti
až z ní zbude jen pouhý sen

X X X

S gustem zakrojils do chleba.
Čemu se usmíváš, řekni mi!
Zbudou-li jen malé radosti,
stanou se pojednou velkými.

ostatní

NASCHVÁLY

Dík slunku už od rána
vždycky mívám po náladě:
Třebas prosím, ne a ne
nikdy vyjít na západě!

CESTA K PRAVDĚ

Každý z nás uvěří
některému falešnému prorokovi
Ale dobře tak
Falešní proroci
uličkou kopanců skutečnosti
vedou nás k pravdě

Bůh ví:

Nám už nikdo nikdy nic nenamluví

ať se jak chce tváří

Jsme staří staří staří

Stárnu a ztrácím nervy:

Milenci po sobě lezou jako červi

LIDOŽROUT

Nad tím si lze jenom povzdechnout

Sežral by ji láskou

Je to lidožrout

PŘEKVAPENÍ

Zhřešils a je ti blaze

Copak?

Zlo prochází bez trestu

ačkoli všichni tvrdí opak

Kdekdo ptákům závidí
že serou na lidi
Dělal bych to taky tak
ale nejsem žádný pták

X X X

Naše bohorovnost
s níž zabíjíme komáry
se tváří
jako bychom stejně snadno mohli
dát jim i vzniknout

Slunce je autorita
Slunce má moc
Měsíc se sice snaží
ale je dál noc

NEOPAKOVATELNOST ŽIVOTA

Když svůj zrak zpátky obracím

vidím:

Kudy projdu tam se už nevracím

TAKŽE NENÍ CO ZÁVIDĚT

Bez ohledu na pocity jsme na tom všichni
stejně:

jenom lidé

Takže není co závidět

ŽEBRÁK

Když je tak vidím

tak mne napadá:

Až budu já schoulen čekat u kostela

jestlipak mi někdo dá

TAK DÍK

Ne každý hlas zvání jako krysařova flétna
že za ním jdou tvoje myšlenky
a z tíživě táhlé nudy čekání stane se chvíle vzletná

DÍKY

Ve tmě skryti ve výhybnách
tíše stojí a salutují
Skryti ve tmě vedou náš vlak
a my se samozřejmě vezeme
a jejich přítomnost ani existenci netušíme